

[Jacob Sørensen.]

ændringer i forbindelse med kommunernes nettoformue, idet de jo ifølge dette lovforslag bliver tvunget til at afskrive de 20 pct. fra det foregående år, altså fra 1975-76.

Det kan se mærkeligt, og det kan se ubehageligt ud, set med kommunalfolks øjne, men det er jo en kendsgerning, at det næppe kan være anderledes. Når man foretager den ændring, man gør, og man sikrer, at likviditeten i kommunerne ikke bliver ringere, men tværtimod bliver bedre, så må det væsentligste være opnået, nemlig at man får en mere hensigtsmæssig refusionsordning. Man undgår en likviditetsmæssig forringelse for kommunerne, og så må man altså acceptere at afskrive dette tilgodehavende på 20 pct. af foregående års udlæg.

Se, nu er sagen den vedrørende de 20 pct. og de øvrige udlæg, at kommunerne jo gennem årene — det strækker sig vel helt tilbage til 1933 — gradvis har måttet bygge de nødvendige midler op til at finansiere og bygge det op igennem udskrivning på skatteyderne. Hvis vi fra dette tidspunkt havde haft en lignende ordning som nu, hvor staten sørger for, at kommunerne får pengene i hænde, før de skal bruge dem, så havde det bare i den periode været staten, der skulle udskrive de penge, og ikke kommunerne. Det er hele forskellen.

Vi skal i øvrigt i diskussionen om det økonomiske forhold mellem staten og kommunerne, og for så vidt også amterne, hele tiden have for øje, at det jo ikke er tre selvstændige forretninger, men det er tre dele af en samlet administration og et samlet serviceapparat til dækning af den samme befolkning på 5 mill. mennesker. Derfor må man også forstå, at det kan være nødvendigt i situationer som her, hvor vi indfører ændringer i refusionsreglerne, at man gør det på den måde, man foreslår her.

Vi har i øvrigt i den tidligere regerings tid gjort noget tilsvarende i forbindelse med amternes refusionsændringer, så det følger de linjer, der blev lagt dengang og måske allerede er lagt tidligere. Vi kan derfor i princippet fra venstres side tilslutte os forslaget.

Maisted (FP):

De fremsatte lovforslag er jo et efterretningslovforslag fra forligspartiernes side.

Det drejer sig om, at man flytter lidt penge rundt i de offentlige kasser, og så skaffer man lidt bedre likviditet til kommunerne, og det kan vi sådan set ikke have noget imod.

Det, vi kan have noget imod, det er det, der står i bemærkningerne og i fremsættelsestalen. Det er klart, at man laver et underskud på 1,7 mia kr. for finansåret 1975-76, og dér kunne jeg godt tænke mig at spørge finansministeren, om man har tænkt sig at dække det ind ved yderligere indenlandske statslån, eller om, hvilke aftaler man har indgået på dette område.

I § 2 står der bl. a. at man skal give refusion i henhold til lov om social bistand. Det vil jo sige et beløb, der forfalder i marts måned, og da vil jeg så spørge finansministeren, om han ved, hvort stort et beløb det drejer sig om.

Men som sagt kan vi jo ikke have noget imod rent tekniske forslag. Det, der også kunne have interesse, var måske at få at vide fra finansministerens side, hvor stort et beløb kommunerne nu har til rådighed til at bekæmpe arbejdsløsheden. Er det et tal i størrelsesordenen omkring 4 mia kr.? Og hvis det er et tal i den størrelsesorden, er det så rimeligt, at man har øget likviditeten i kommunerne med den bemærkning, at det er af hensyn til, at personfradraget er blevet forhøjet fra 9.000 kr. til 10.800 kr.?

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører, fru Aase Olesen, ikke er til stede her, skal jeg på hendes vegne sige, at det radikale venstre kan tilslutte sig lovforslaget.

Gerda Møller (KF):

Ja, hvis jeg ændrede ordførernavnet, så kunne jeg altså citere fru Lone Dybkjær. Vores ordfører, fru Karen Thurøe Hansen, kan heller ikke være til stede, og jeg skal også på gruppens vegne tilslutte mig lovforslaget.

Kristine Heitberg (SF):

Det er jo et af forligspartiernes fælles værker, og det er da absolut et af de mindre onder, og jeg kan egentlig ikke rigtig se, at vi skulle kunne betragte det som andet end en teknisk set interessant løsning på nogle problemer.